

POËZIECENTRUM

Samantha Barendson

VERSOPOLIS

1976
Frankrijk
Samantha Barendson

Nederlandse vertaling:
Katelijne De Vuyst

Engelse vertaling:
Samantha Barendson, Jacky Luciani,
Roger West, Kate Rex, Dom Gabrielli
en de deelnemers van een vertaalworkshop
van het Austin International Poetry Festival.

VERSOPOLIS

**Samantha
Barendson**

4 Ik verslind je
5 I devour you
6 Je te mange

7 Schrijven
8 Writing
9 Écrire

10 0. Ze zeggen dat toen hij stierf...
11 0. They say that when he died...
12 0. Il paraît que, lorsqu'il est mort...

13 1. Ik herinner me niets
14 1. I can't remember anything
15 1. Je ne me souviens de rien

16 2. Ze zeggen dat het in een vaas past
17 2. They say it fits into a vase
18 2. Il paraît que ça tient dans un vase

19 3. Ik vind niet één woord...
20 3. I can't find a single word...
21 3. Je ne trouve pas un seul mot...

22 4. *En al die keren dan dat hij er niet was.*
23 4. *And then there's all the times he was not there.*
24 4. *Et puis il y a toutes les fois où il n'est pas là.*

25 5. *Pas na vijftien bladzijden...*
26 5. *It took me fifteen pages...*
27 5. *Il a fallu quinze pages...*

28 6. *Ik zeg hem vaak de pot op papa*
29 6. *I often tell him fuck off Daddy*
30 6. *Je lui dis souvent tu fais chier papa*

31 Treinen
32 Trains
33 Trains

34 Desaparecido
35 Desaparecido
36 Desaparecido

37 Poëzie heeft geen zin
38 Poetry is useless
39 La poésie ne sert à rien

Ik verslind je. Je komt in me binnen in de stilte van de poëzie, samen met alles wat we al zeiden, met het eerste glas wijn, en ook met het tweede, je komt met vragen en antwoorden, met gepolijste zinnen en dubbelzinnige woorden, met je hand die langs mijn arm strijkt terwijl je brood neemt, met onze voeten onder tafel en ogenblikken van twijfel, je komt binnen met de eerste gang, met de tweede en de derde, met nog een glas wijn, met een dessert, koffie en de rekening alstublieft, je komt binnen met een wandeling naar de vuurtoren, met schaterlachen en gekke grappen, met een zoen en de pikante smaak van onze versmeltende lippen die de hele nacht zwijgen. Ik verslind je.

I devour you. You enter me in the silence of poetry, at the same time as everything we've already said, with the first glass of wine, and with the second, you enter with questions asked and answers given, with manicured words and double meaning, with your hand grazing my arm as you reach for bread, with our feet touching perhaps on purpose, you enter with the first course, with the second and third, with another glass of wine, with dessert, coffee, and the check please, you enter strolling toward the lighthouse, with laughter and silly jokes, with a kiss and the spicy taste of our lips melting, silent all night. I devour you.

Je te mange. Tu entres en moi dans le silence de la poésie, en même temps que tout ce que nous avons dit précédemment, avec le premier verre de vin, et aussi avec le deuxième, tu entres avec les questions posées et les réponses données, avec les phrases pour faire bonne figure et celles à double sens, avec ta main qui effleure mon bras tandis que tu prends du pain, avec les pieds sous la table et les instants de doute, tu entres avec le premier service, avec le deuxième et le troisième, avec un autre verre de vin, avec un dessert, un café et l'addition s'il vous plaît, tu entres avec une promenade en direction du phare, avec les éclats de rire et les blagues un peu stupides, avec un baiser et la saveur piquante de nos lèvres qui s'entrelacent et se taisent toute la nuit. Je te mange.

Schrijven

Schrijven is wachten. Schrijven is wachten tot het komt. Schrijven is afhangen van wanneer het komt. Schrijven is ervan uitgaan dat het niet meer komt. Schrijven is je afvragen of het ooit nog terugkomt. Schrijven is staren naar het blanco blad. Schrijven is de computer afzetten en voor de tv gaan zitten. Schrijven is staren naar het blanco blad. Schrijven is de computer afzetten en een hapje uit de ijskast pakken. Schrijven is staren naar het blanco blad. Schrijven is in een kamer ijsberen en een poosje lezen om te vergeten. Schrijven is wachten. Schrijven is twijfelen. Schrijven is denken dat de volgende regels nooit zo goed zullen zijn als de laatste. Schrijven is twijfelen. Schrijven is aarzelen. Schrijven is wachten. Schrijven is de hand die eindelijk in beweging komt. Schrijven of je vingers die eindelijk galopperen. Schrijven of je woorden die regels vormen, je zinnen die lengen, het blad dat zwart wordt. Schrijven of de letters van de woorden als muzieknoten op een partituur. Schrijven is muziek, ritme, cadans, beweging, maat. Schrijven of galopperende paarden in je schedel, hun hoeven stampend onder je bureau, hun staarten die je ideeën geselen. Schrijven is een adrenaline-stoot, je pols die sneller klopt, je ingehouden adem, een apneu. Schrijven is tegen de anderen zeggen dat ze je met rust moeten laten, dat ze het zelf maar uitzoeken voor het avondeten en pizza bestellen. Schrijven is nu of nooit, anders is het voorbij en moet je opnieuw wachten, opnieuw twijfelen. Schrijven is een flits, een bres, een dreun. Schrijven is een trance, een extase, een roes. Schrijven is lezen en je afvragen waar de woorden vandaan komen, uit welk achterland van de rede, welke etage, welke kelder. Schrijven is je verbazen. Schrijven is weer bij de tekst en jezelf komen, weer het ritme voelen van de galop, takada, takada, takada. Schrijven is een langsrijdende trein. Schrijven is aan boord van die trein door het raam kijken. Schrijven is het voorbijtrekkende landschap en je blik die dat probeert te vangen. Schrijven is schilderen. Schrijven is pointillistische doeken schilderen. Schrijven is genieten. Schrijven is klaarkomen. Schrijven is orgastisch. Schrijven is stilte. Stilte. Schrijven of vlekjes, cirkels en kleuren voor je ogen. Schrijven is weer op adem komen, zuchten, ademen. Schrijven is de verwekte woorden hardop lezen, de geboren woorden hardop lezen, zeggen. Schrijven is durven zeggen. Schrijven is praten. Schrijven is het onzegbare uitspreken, het ontastbare uitdrukken, de leegte gestalte geven. Schrijven is poëzie aandurven. En leven.

Writing

Writing is waiting. Writing is waiting for something to come. Writing is depending on when it will come. Writing is thinking that it will never come back again. Writing is wondering if it will come again. Writing is looking at the white page. Writing is leaving the computer and going back to the TV. Writing is looking at the white page. Writing is leaving the computer and eating something from the fridge. Writing is looking at the white page. Writing is pacing up and down and reading to forget. Writing is waiting. Writing is doubting. Writing is thinking that the next line will be never as good as the last one. Writing is doubting. Writing is stumbling. Writing is waiting. Writing is at last a moving hand. Writing is at last galloping fingers. Writing is lining up words, lengthening sentences, blackening sheets. Writing is every word a musical note on a score. Writing is music, rhythm, tempo, movement, measure. Writing is galloping horses in the mind, their typing hooves on the desk, their tails whipping the thoughts. Writing is a shot of adrenaline, accelerating pulse, pending breath, apnea. Writing is telling the others to leave you alone, to prepare their own dinner by ordering pizza. Writing is now or never, or it will slip away, back to waiting, back to doubting. Writing is a flash, a gap, a slap. Writing is a trance, an ecstasy, an alkaloidal delirium. Writing is reading and wondering where these words are from, from whose minds' hinterland, which floor, which basement. Writing is surprising. Writing is regaining consciousness and conquering text and tempo again, and galloping, tatakatum, tatakatum, tatakatum. Writing is a passing train. Writing is being on board and looking through the window. Writing is a passing landscape and eyes attempting to capture it. Writing is painting. Writing is being a pointillist. Writing is enjoying. Writing is coming. Writing is orgasming. Writing is silence. Silence. Writing is marks, spots, circles and colours before the eyes. Writing is breathing, sighing, inspiring. Writing is reading aloud already-delivered words, reading aloud new-born sentences, speaking. Writing is daring to say. Writing is speaking. Writing is saying unsayable words, impalpable phrases, unpaintable spaces. Writing is risking poetry. And living.

Écrire

Écrire c'est attendre. Écrire c'est attendre que ça vienne. Écrire c'est dépendre de quand ça viendra. Écrire c'est se dire que ça ne viendra plus. Écrire c'est se demander si ça reviendra un jour. Écrire c'est regarder la page blanche. Écrire c'est fermer l'ordinateur et retourner devant la télé. Écrire c'est regarder la page blanche. Écrire c'est fermer l'ordinateur et prendre un truc à manger dans le réfrigérateur. Écrire c'est regarder la page blanche. Écrire c'est tourner en cage et aller lire pour oublier. Écrire c'est attendre. Écrire c'est douter. Écrire c'est penser que les prochaines lignes ne seront jamais aussi bonnes que les dernières. Écrire c'est douter. Écrire c'est hésiter. Écrire c'est attendre. Écrire c'est la main qui s'agite enfin. Écrire c'est les doigts qui galopent enfin. Écrire c'est les mots qui s'alignent, les phrases qui s'allongent, la feuille qui devient noire. Écrire c'est les caractères des mots comme des notes de musique sur une partition. Écrire c'est de la musique, un rythme, une cadence, un mouvement, une mesure. Écrire c'est des chevaux qui galopent dans le crâne, leurs sabots qui tapent sous le bureau, leurs queues qui fouettent les idées. Écrire c'est l'adrénaline qui monte, le pouls qui s'accélère, la respiration en attente, une apnée. Écrire c'est dire aux autres de vous foutre la paix, de se débrouiller pour le dîner, de commander une pizza. Écrire c'est maintenant ou jamais sinon ça passera et il faudra de nouveau attendre, de nouveau douter. Écrire c'est un éclair, une brèche, une baffe. Écrire c'est une transe, une extase, un délire alcaloïde. Écrire c'est lire et se demander d'où viennent ces mots, de quel arrière-pays de la raison, de quel étage, de quel sous-sol. Écrire c'est s'étonner. Écrire c'est reprendre le texte et ses esprits, reprendre la cadence, reprendre le galop, tatakatakoum, tatakatakoum, tatakatakoum. Écrire c'est un train qui passe. Écrire c'est être à bord de ce train et regarder par la fenêtre. Écrire c'est le paysage qui défile et l'œil qui tente de le capturer. Écrire c'est peindre. Écrire c'est être pointilliste. Écrire c'est jouir. Écrire c'est jouir. Écrire c'est jouir. Écrire c'est silence. Silence. Écrire c'est des taches, des ronds et des couleurs devant les yeux. Écrire c'est reprendre son souffle, soupirer, respirer. Écrire c'est lire à voix haute les mots accouchés, lire à voix haute les phrases enfantées, dire. Écrire c'est oser dire. Écrire c'est parler. Écrire c'est prononcer l'indicible, exprimer l'impalpable, figurer le vide. Écrire c'est oser la poésie. Et vivre.

0.

Ze zeggen dat toen hij stierf, bepaalde delen van mijn lichaam sneeuwwit wegtrokken.

Ze zeggen dat toen hij stierf, ik tante heb gevraagd of ze nu samen op een wolk zaten, die van haar en die van mij.

Ze zeggen dat toen hij stierf, iedereen veel heeft gehuild.

Ze zeggen dat toen hij stierf, een brief werd gevonden.

Ze zeggen dat toen hij stierf, die brief werd weggegooid.

Ze zeggen dat toen hij stierf, hij lag te slapen.

Ze zeggen dat toen hij stierf, hij nog maar net uit Spanje terug was en dat zijn koffers nog in het schip zaten.

Ze zeggen dat toen hij stierf, we zijn koffers nooit hebben teruggekregen.

Ze zeggen dat toen hij stierf, hij op het kerkhof en daarna in een tuin is beland.

Ze zeggen dat toen hij stierf, hij een citroenboom is geworden.

0.

They say that when he died, certain parts of my body went all white.
They say that when he died, I asked my aunt if she thought hers and mine
were together sat on a cloud.

They say that when he died, everyone cried a lot.

They say that when he died, a letter was found.

They say that when he died, this letter was thrown away.

They say that when he died, he was sleeping.

They say that when he died, he had just returned from Spain and all
his trunks were still on the boat.

They say that when he died, no one ever claimed the trunks.

They say that when he died, he went to a cemetery and then a garden.

They say that when he died, he became a lemon tree.

0.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, certaines parties de mon corps sont
devenues toutes blanches.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, j'ai demandé à ma tante si elle pensait que
le sien et le mien étaient ensemble assis sur un nuage.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, tout le monde a beaucoup pleuré.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, une lettre a été retrouvée.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, cette lettre a été jetée.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, il dormait.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, il revenait à peine d'Espagne et toutes
ses malles étaient encore sur un bateau.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, on n'a jamais pu récupérer les malles.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, il est allé au cimetière puis dans un jardin.

Il paraît que, lorsqu'il est mort, il est devenu un citronnier.

1.

Ik herinner me niets.

Niets.

Er is een vroeger, zwart, leeg, stil.

Daarna is er mijn tante die me puree voert terwijl ze met de lepel
een vliegtuig nabootst.

Vanaf het vliegtuig, vanaf de puree is alles duidelijk.

Elke herinnering is er, helder, zuiver.

De geur van de kasten, de mensen, het eten.

De geluiden, de liedjes, de aftelrijmpjes, de stemmen, het gelach, alles is er.

De kleuren, de motieven, de bloemen, de kamers in het huis, het speelgoed,
de kleuterklas, alles.

Maar daarvoor niets.

Duisternis.

1.

I can't remember anything.

Nothing.

There's a before, dark, empty and silent.

Afterwards there's my aunt feeding me mashed potatoes and
imitating a plane with the tablespoon.

Then, from the plane, from the mashed potatoes, everything is clear.

Every memory is there, limpid, pure.

The smell of closets, of people, of food.

The sounds, the songs, the nursery rhymes, the voices, the smiles,
everything is there.

The colours, the prints, the flowers, every room of the house, the toys,
the kindergarten, everything.

But before that, nothing.

Just darkness.

1.

Je ne me souviens de rien.

Rien.

Il y a un avant, noir, vide, silencieux.

Après il y a ma tante qui me donne de la purée en imitant l'avion avec
la cuillère à soupe.

À partir de l'avion, à partir de la purée, tout est net.

Chaque souvenir est là, limpide, pur.

Les odeurs des placards, des gens, de la nourriture.

Les bruits, les chansons, les comptines, les voix, les rires, tout est là.

Les couleurs, les imprimés, les fleurs, les pièces de la maison, les jouets,
le jardin d'enfants, tout.

Mais avant ça, rien.

Tout noir.

2.

Ze zeggen dat het in een vaas past.
Zij noemen het een urne.
Ik zeg liever vaas, dat doet aan bloemen denken.

Ze zeggen dat het belachelijk is,
opeens sta je daar met die grijze as in je handen,
je houdt de hele man in je handen maar begrijpt niet hoe dat komt
en je weet niet wat je moet doen.

Ze zeggen dat het een gek gevoel geeft
je een heel lichaam voor te stellen,
een mannenlichaam,
met een hoofd,
een romp,
armen,
benen
en een heel leven,
een heel geraamte
en vlees,
een heel wezen dat in één klap stof is geworden.

Dan strooi je hem uit in de aarde van de tuin,
je zegt dat het een soort compost is
en dat hij met een beetje geluk
een bloem wordt, een grassprietje, of misschien een boom.

Dan begin je hem te begieten
wat veel beter is dan huilen
en elke dag weer denk je eraan,
je geeft hem een beetje water,
je praat met hem in je hoofd
of soms ook hardop,
het wordt een ritueel
en het is lang niet zo treurig
als naar het kerkhof gaan
en met de stenen praten.

2.

They say it fits into a vase.
They call it an urn.
I prefer to call it a vase, it's more floral.

They say it's ridiculous,
you find yourself with these grey ashes into your hands,
you hold a whole man without knowing how you got there
and you don't know what to do.

They say it's a weird sensation
to imagine an entire body,
a man's body,
his head,
his torso,
his arms,
his legs
and his whole life,
his whole skeleton
and his flesh,
an entire human being suddenly turned into dust.

Then you deposit him in the ground of your garden,
you think he's just like fertiliser
and maybe, with a little luck
he will become a flower, an herb or even a tree.

Then you start to water him
and it's much better than crying
and every day you think about him,
you give him some water,
you talk to him in your mind
or sometimes out loud,
it becomes a ritual
and it's much less sad
than going to the cemetery
and speaking with stones.

2.

Il paraît que ça tient dans un vase.
Eux, ils appellent ça une urne.
Moi je préfère dire un vase, c'est plus floral.

Il paraît que c'est ridicule,
qu'on se retrouve avec cette cendre grise entre les mains,
qu'on tient l'homme entier sans comprendre comment on est arrivé là
et qu'on ne sait pas quoi faire.

Il paraît que c'est une drôle de sensation
d'imaginer tout un corps,
un corps d'homme,
sa tête,
son torse,
ses bras,
ses jambes
et toute sa vie,
tout un squelette
et sa chair,
tout un être d'un coup devenu poussière.

Alors on le dépose dans la terre du jardin,
on se dit que c'est comme de l'engrais
et qu'avec un peu de chance
il deviendra une fleur, une herbe ou même un arbre.

Alors on commence à l'arroser
et c'est bien mieux que de pleurer
et chaque jour on y pense,
on lui donne un peu d'eau,
on lui parle dans sa tête
ou parfois à voix haute,
ça devient un rituel
et c'est bien moins triste
que d'aller au cimetière
parler avec les pierres.

3.

Ik vind niet één woord, niet één glimlach, niet één beeld onder
mijn hersenpan.

Het kan niet anders of hij heeft met me gepraat.

Het kan niet anders of hij heeft voor me gezongen, een slaapliedje, een dom
deuntje, het kan niet anders of hij heeft een wijsje voor me geneuried.

Het kan niet anders of hij heeft me te eten gegeven.

Mijn buik gekieteld.

Mijn hoofd gestreeld.

Me in zijn armen gewiegd.

Ik vind geen vleugje herinnering in mijn hoofd dat overvol details zit,
telefoonnummers, deurcodes, to-dolijstjes, namen van mensen die
er niet toe doen, bureaucratische regels, maar geen greintje van
een leven samen.

Twee gedeelde jaren, vierentwintig maanden opgegaan in niets,
vergetelheid, wind.

3.

I can't find a single word, a single smile, a single picture underneath my skull.

He must have spoken to me.

He must have sung something to me, a lullaby, a short silly song, he must have hummed certain tunes.

He must have fed me,

tickled my belly,

stroked my head,

rocked me in his arms.

I can't find a shred of memory in the depths of my mind cluttered with useless facts, phone numbers, door codes, to-do lists, unknown people's names, bureaucratic protocols, not the slightest spark of a common past.

Two years of life together, twenty-four months vanished into nothingness, oblivion and wind.

3.

Je ne trouve pas un seul mot, un seul sourire, une seule image au fond
de mon crâne.

Il a bien dû me parler.

Il a bien dû me chanter quelque chose, une berceuse, une petite chanson
bête, me fredonner un air.

Il a bien dû me donner à manger.

Me chatouiller le ventre.

Me caresser la tête.

Me bercer dans ses bras.

Je ne trouve pas la moindre miette de souvenir au fond de ma tête
encombrée de détails, de numéros de téléphone, de digicodes, de listes
de choses à faire, de noms de gens sans importance, de protocoles
bureaucratiques, pas la moindre étincelle d'un passé ensemble.

Deux ans de vie commune, vingt-quatre mois disparus dans le néant,
l'oubli, le vent.

4.

En al die keren dan dat hij er niet was.
Niet toen ik mijn eerste tand verloor,
niet toen ik naar het schooltje mocht,
niet toen ik een schommel vol tegen mijn hoofd kreeg,
niet toen ik in bed had geplast,
niet toen ik een ventje had getekend met tien vingers aan elke hand,
niet toen ik zonder zijwieltjes kon fietsen,
niet toen ik mijn beugel kreeg,
niet toen ik mijn eerste vriendje kuste,
niet toen ik koorts had,
niet toen ik voor wiskunde gezakt was,
een tien voor Italiaans had gekregen, na moest blijven,
niet toen ik mijn rijbewijs wilde halen,
niet toen ik 's nachts was weggelopen,
niet toen ik naar een dancing ging,
niet toen ik te laat was thuisgekomen,
niet toen alles daarna weer in de plooi viel,
niet toen mijn dochtertje geboren werd,
niet toen ik mijn man tegenkwam,
niet.

4.

And then there's all the times he was not there.
Not there when I lost my first tooth,
not there when I started school,
not there when I got a swing in the head,
not there when I wet my bed,
not there when I drew a man with ten fingers on each hand,
not there when I rode the bike without the training wheels,
not there when I got my dental braces,
not there when I kissed a boy for the first time,
not there when I had a fever,
not there when I had a low grade in mathematics,
a ten out of ten in Italian, one hour in detention,
not there when I tried to pass the driving test,
not there when I ran away from home in the middle of the night,
not there when I went to the disco,
not there when I came home too late,
not there when everything went back to normal,
not there when my daughter was born,
not there when I met my man,
not there.

4.

Et puis il y a toutes les fois où il n'est pas là.
Pas là quand j'ai perdu ma première dent,
pas là quand je suis entrée à l'école,
pas là quand je me suis pris une balançoire sur la tête,
pas là quand j'ai fait pipi au lit,
pas là quand j'ai dessiné un bonhomme avec dix doigts à chaque main,
pas là quand j'ai fait du vélo sans les roulettes,
pas là quand j'ai eu mon appareil dentaire,
pas là quand j'ai embrassé un garçon pour la première fois,
pas là quand j'ai eu de la fièvre,
pas là quand j'ai eu une mauvaise note en mathématiques,
un vingt sur vingt en italien, une heure de colle,
pas là quand j'ai voulu passer le permis,
pas là quand j'ai fui la maison dans la nuit,
pas là quand je suis allée en boîte,
pas là quand je suis rentrée trop tard,
pas là quand tout est rentré dans l'ordre,
pas là quand ma fille est née,
pas là quand j'ai rencontré mon homme,
pas là.

5.

Pas na vijftien bladzijden kan ik het woord *papa* schrijven.

Nooit spreek ik het uit.

Hoogstens zeg ik *vader* want ik richt me nooit tot hem,

ik praat over hem in mijn verhalen,

ik zeg:

mijn vader was Italiaan,

mijn vader is in achtenzeventig overleden,

mijn vader heeft mijn moeder in Buenos Aires leren kennen,

mijn vader werkte in een reisagentschap,

mijn vader is met mijn moeder in Spanje gaan wonen,

mijn vader had twee broers en twee zussen.

Ik zeg nooit *papa*.

Papa is kinderachtig,

papa zeg je als hij voor je staat

en je hem kunt aanraken en zeggen:

hier, kijk, papa, ik heb een tien voor Italiaans.

Papa is om te zeggen: *ik hou van je papa,*

om te zeggen: *de pot op, papa.*

5.

It took me fifteen pages to write the word *Daddy*.

I never use that word.

Usually I say *father*, because I never talk to him,

I speak about him in a narrative way,

I say:

my father was Italian,

my father died in nineteen seventy-eight,

my father met my mother in Buenos Aires,

my father worked in a travel agency,

my father went to Spain with my mother,

my father had two brothers and two sisters.

I never say *Daddy*.

Daddy is childish,

Daddy is for when he's there, in front of you

and you can touch him and you can tell him:

Look, Daddy, I've got a ten out of ten in Italian.

Daddy is to tell him: *I love you Daddy,*

to tell him: *fuck off Daddy.*

5.

Il a fallu quinze pages pour écrire le mot *papa*.

Je ne dis jamais ce mot.

Au mieux je dis *père* car je ne m'adresse jamais à lui,

je parle de lui en narration,

je dis :

mon père était italien,

mon père est décédé en soixante-dix-huit,

mon père a rencontré ma mère à Buenos Aires,

mon père travaillait dans une agence de voyages,

mon père est parti vivre en Espagne avec ma mère,

mon père avait deux frères et deux soeurs.

Je ne dis jamais *papa*.

Papa c'est enfantin,

papa c'est quand il est là devant toi

et que tu peux le toucher et lui dire :

tiens, regarde, papa, j'ai eu un vingt sur vingt en italien.

Papa c'est pour lui dire : *je t'aime papa,*

pour lui dire : *tu fais chier papa.*

6.

Ik zeg hem vaak *de pot op papa*.
Ik zeg het op een fluisterton, in mijn hoofd.
Ik heb het nooit hardop gezegd, hoefde niet,
als hij me hoort, hoort hij wat ik in mijn hoofd heb.

*De pot op papa,
de pot op omdat je zo vroeg bent weggegaan,
dat je mama alleen hebt achtergelaten.
De pot op omdat je er niet was
toen we je nodig hadden,
omdat je er nog steeds niet bent.*

Hij doet niet eens de moeite zich in mijn dromen te vertonen.
Ik zou graag op een ochtend ontwaken nadat ik 's nachts van hem
heb gedroomd, van een gesprek heb gedroomd, een wandeling,
een gedeeld moment.
*Ik zeg de pot op papa, je zou me minstens in mijn dromen kunnen bezoeken,
om samen een beetje tijd door te brengen,
elkaar te leren kennen, en mijn dromen zouden dan opgaan in de werkelijkheid
en eindelijk zou ik herinneringen hebben.
Maar nee, de pot op papa.*

6.

I often tell him *fuck off Daddy*.
I tell him in a low voice, in my mind.
I never say it out loud, there's no need,
if he hears me, he hears what's in my mind.

*Fuck off Daddy,
fuck off, why did you pass away so early?
why did you leave Mommy behind?
Fuck off, for not being there
when we needed you,
for still not being there.*

He doesn't even make an effort to interfere in my dreams.
I would like to wake up one morning after spending the night dreaming
of him, dreaming about a conversation, a walk, a shared moment.
I tell him *fuck off Daddy, you could at least come into my dreams,
so that we could spend a little time together,
getting to know each other, and my dreams would mix with reality
and finally, I would have memories.*
But no, *fuck off Daddy*.

6.

Je lui dis souvent *tu fais chier papa*.
Je le lui dis à voix basse, dans ma tête.
Je ne l'ai jamais dit à voix haute, pas besoin,
s'il m'entend, il entend ce qu'il y a dans ma tête.

*Tu fais chier papa,
tu fais chier d'être parti si tôt,
d'avoir laissé maman toute seule.
Tu fais chier de n'avoir pas été là
quand on avait besoin de toi,
de n'être toujours pas là.*

Il ne fait même pas l'effort de s'immiscer dans mes rêves.
J'aimerais me réveiller un matin après avoir passé la nuit à rêver de lui,
à rêver d'une conversation, d'une balade, d'un moment partagé.
Je lui dis *tu fais chier papa, tu pourrais au moins venir dans mes rêves,*
on pourrait passer comme ça un peu de temps ensemble,
apprendre à se connaître, et mes rêves se mélangeraient à la réalité
et j'aurais enfin des souvenirs.
Mais non, *tu fais chier papa.*

Treinen

Het landschap trekt als een Jackson Pollock aan het oog voorbij, koeien louter stipjes, uitgerekte wolken, zonnebloemvlekken en vervormde rails. Het kille raam hecht zich aan mijn oor en ik hoor het menselijke beest *tjoeketjoeke*.

Tjoeketjoeke, tjoeketjoeke, tjoeketjoeke.

Ik ben Eva Marie Saint niet, ik speel niet in *North by Northwest* en Cary Grant zoent me niet. Achter het raampje zitten alleen ansichtlandschappen, het vooroorlogse platteland, spoorwegen, sporen: een koe, een kasteel, een kerk, een ezel, een oude motorfiets of een afgedankte trein, gras zover het oog reikt, klaprozenvelden, een dorp tegen een heuvelrug, de Witte Dame, een schaap of misschien een geit, nog een klaproos, een jurk als een bloem, een sodablikje, een stuk plastic, een neonlicht, een flits.

Tjoeketjoeke, tjoeketjoeke, tjoeketjoeke.

Ik ben Celia Johnson niet in *Brief Encounter*, altijd wachtend op donderdag, en donderdag, en donderdag, op een verboden liefde in een kroegje. Achter de ruit zie je alleen bittere landschappen die voorbijtrekken en terugkeren en komen en gaan en gaan en komen en de koeien lijken op elkaar en sneeuw verhuult de sporen van wolven, menseneters en heksen.

Tjoeketjoeke, tjoeketjoeke, tjoeketjoeke.

Ik ben Marilyn Monroe niet in *Some like it hot*. Al wat ik zie zijn uitgestrekte weilanden, rotspartijen en onkruid die door beduusde hoorns methodisch worden herkauwd.

Tjoeketjoeke, tjoeketjoeke, tjoeketjoeke.

Kilometers trekken voorbij, het noorden is nog ver. Honderd vijf komma acht, we komen morgen aan.

Trains

Scenes unravel like a Jackson Pollock, cow dots, stretched clouds, sunflower patches and deformed tracks. The cold window sticks to my ear and I can hear the *tactactac* of the human beast.

Tatactatum, tatactatum, tatactatum.

I am not Eva Marie Saint, I am not going *North by Northwest* and Cary Grant is not kissing me. All I can see behind these glass panes are picture postcard scenes, pre-war countryside, railway prints: a cow, a castle, a church, a donkey, an old motorcycle or a disused train, grass as far as the eye can see, poppy fields, a village on the hills, the White Lady, a sheep or maybe a goat, a single poppy, a flared skirt, a can of a fizzy drink, a piece of plastic, a bin, a neon light, a flash.

Tatactatum, tatactatum, tatactatum.

I am not Celia Johnson in *Brief Encounter* waiting for next Thursday, next Thursday, next Thursday's forbidden loves in a little café. All I can see behind this window pane are bitter landscapes going round and round and on and on and cows look like cows and the snow hides every trace of wolf, ogre and witch.

Tatactatum, tatactatum, tatactatum.

I am not Marilyn Monroe in *Some Like It Hot*. All I can see are immense mounds, rock gardens and weeds which astonished horns methodically ruminates.

Tatactatum, tatactatum, tatactatum.

The kilometres add up, the North is still a long way away. A hundred and five point eight, we'll get there tomorrow.

Trains

Le paysage défile comme un Jackson Pollock, vaches en pointillés, nuages étirés, taches tournesols et rails déformés. La fenêtre froide se colle à mon oreille et j'entends *tatactater* la bête humaine.

Tatactatoum, tatactatoum, tatactatoum.

Je ne suis pas Eva Marie Saint, je n'ai ni *la mort aux trousses* ni les baisers de Cary Grant. Il n'y a derrière la vitre que ces paysages de cartes postales, cette campagne d'avant-guerre, ces empreintes ferroviaires : une vache, un château, une église, un âne, une vieille mobylette ou un train à la retraite, de l'herbe à perte de vue, des champs de coquelicots, un village suspendu, la dame-blanche, un mouton ou peut-être une chèvre, un autre coquelicot, une jupe en corolle, une canette de soda, un plastique, une poubelle, un néon, un flash.

Tatactatoum, tatactatoum, tatactatoum.

Je ne suis pas Celia Johnson dans *Brève rencontre* à attendre jeudi prochain, jeudi prochain, jeudi prochain, les amours interdites dans un petit café. Il n'y a derrière la glace que d'amers paysages qui se répètent et défilent et reviennent et repassent et tournent et recommencent et les vaches se ressemblent et la neige dissimule les pas des loups, des ogres et des sorcières.

Tatactatoum, tatactatoum, tatactatoum.

Je ne suis pas Marilyn Monroe dans *Certains l'aiment chaud*. Il n'y a devant mes yeux que d'immenses pâtis, rocailles et herbes folles que les cornes ébahies ruminent méthodiquement.

Tatactatoum, tatactatoum, tatactatoum.

Défilent les kilomètres, le nord est encore loin. Cent-cinq virgule huit, nous arriverons demain.

Desaparecido

Lange tijd
dacht ik dat hij
desaparecido was.

‘Verdwenen’
zegt niets,
een man die om sigaretten ging,
en nooit terugkwam.
Terwijl
desaparecido,
voor een Argentijn,
een Uruguayaan,
een Chileen
betekent:
ontvoerd,
opgesloten,
gefolterd,
vermoord,
helemaal uitgewist.
Alsof hij nooit heeft bestaan.

Lange tijd
dacht ik dat hij
desaparecido was.
Maar kennelijk
stierf hij in zijn slaap.

Desaparecido

For a long time
I thought he had
desaparecido.

'Disappeared'
doesn't mean anything,
a man who went to get cigarettes
and never came back.
Whereas
desaparecido
for an Argentinian,
an Uruguayan,
a Chilean,
means
kidnapped,
imprisoned,
tortured,
assassinated,
completely blotted out.
As if he had never existed.

For a long time
I thought he had
desaparecido.
But apparently
he died in his sleep.

Desaparecido

Longtemps
j'ai cru qu'il avait
desaparecido.

'Disparu',
cela n'évoque rien,
un homme parti chercher des cigarettes,
jamais revenu.
Tandis que
desaparecido,
pour l'Argentin,
l'Uruguayen,
le Chilien,
cela signifie
séquestré,
enfermé,
torturé,
assassiné,
totalement effacé.
Comme s'il n'avait jamais existé.

Longtemps
j'ai cru qu'il avait
desaparecido.
Mais il paraît
qu'il est mort en dormant.

Poëzie heeft geen zin

Wanneer de wekker rinkelt, schril, abrupt,
en je je lijf en je moed van je bed naar de douche moet slepen, naar de slappe
koffie, naar de garage, de weg het klote kantoor
Dan heeft poëzie geen zin...

Wanneer je sneeuw ruimt voor je deur,
wanneer men je de pas afsnijdt, wanneer men je auto bekrast,
wanneer je koffie morst, wanneer je vergeet, wanneer je mislukt,
wanneer je non-stop vergadert, wanneer deadlines vallen, wanneer je
vergeet brood te kopen en de kinderen op te halen
Heeft poëzie dan zin?

Wanneer wie weg is, wordt gewist uit ons geheugen,
wanneer, onder invloed van afstand, tijd en zorgen, hun beeld vervaagt.
Wanneer hun gezicht wazig wordt,
nevelig, bleek of onscherp
Heeft poëzie dan enige zin?

Wanneer de tv alle gruwel van de wereld uitbraakt: oorlog, doden, dictaturen,
angst, honger, haat, wanhoop, razernij, horror, verdriet en pijniging

Dan heeft poëzie toch zin.
Wanneer de wekker vrolijk fluitend rinkelt,
en je weet dat je leeft, dat je er bent en er staat
in je ruimte bevolkt met mensen, klanken, herinneringen
Dan helpt poëzie je

Van je kopje koffie te genieten, maling te hebben
aan deadlines, middelmatigheid en diverse imperatieven
Ze omringt je wanneer je lacht, huult of klaarkomt

Poëzie is een orgasme!

Poetry is useless

When the alarm clock rings, strident, brutal
you should move your body and your courage out of bed to the shower,
to the tasteless coffee, to the garage, to the road, to the boring office
Poetry is useless . . .

When you clear snow from your doorstep,
when someone ignores your right of way,
when someone scratches your car,
when you spill your coffee, when you forget, when you miss,
when meetings run, when deadlines fall, when you forget to take home
bread and children
Is poetry useless?

When those absent leave our memories,
cleaned from pictures, deleted by distances, weather and worries
When their faces become blurry,
vague, pale or imprecise
Is poetry useful?

When TV screams out, of the world infamies, wars, death, dictatorships,
fears, hunger, hatred, despair, fury, horror, sorrow and tortures

Poetry is useful
When the alarm clock rings, whistling, jovial
and you know you are alive, present, standing-up
in your living space full of people, sounds and memories
Poetry helps

To enjoy your coffee, not to care
about deadlines, mediocrities and other requirements
It surrounds you when you laugh, when you cry, when you come

Poetry is an orgasm!

La poésie ne sert à rien

Quand sonne le réveil, strident, brutal
et qu'il te faut bouger ton corps et ton courage du lit à la douche, au café
insipide, au garage, à la route, au bureau inutile
La poésie ne sert à rien . . .

Quand tu déneiges ton pallier,
quand on te grille la priorité, quand on te raye ta voiture,
quand tu renverses ton café quand tu oublies, quand tu rates,
quand pressent les réunions, quand tombent les deadlines, quand tu
oublies de passer prendre le pain et les enfants
La poésie ne sert à rien ?

Quand partent les absents
de nos mémoires vides, de nos images effacées par la distance, le temps
et les soucis
Quand leurs visages deviennent flous
vagues, pâles ou imprécis
La poésie, sert-elle à quelque chose ?

Quand crache la télé, du monde les infamies les guerres, les morts, les
dictatures, les peurs, la faim, la haine, le désespoir, la rage, l'horreur,
la peine et les tortures

La poésie sert à quelque chose
Quand sonne le réveil, sifflant, jovial
et que tu te sais vivant, présent, debout
dans ton espace peuplé de gens, de sons, de souvenirs
La poésie sert

À savourer ton café, à te foutre
des dates butoir, médiocrités et autres impératifs
Elle t'entoure dans tes rires, tes pleurs et tes orgasmes

La poésie est un orgasme !

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Samantha Barendson
© translations into Dutch: Katelijne De Vuyst
© translations into English: Samantha Barendson, Jacky Luciani, Roger West, Kate Rex, Dom Gabrielli, *I devour you* was translated by the author and the participants of the translation workshop organized during the Austin International Poetry Festival. *I devour you* is published in *Alto mare*. With kind permission of La passe du vent éditions. Cycle with 6 poems and 'Desaparecido' are published in *Le citronnier*. With kind permission of Le pédalo ivre éditions.

With special thanks to Stefanie Van de Peer and Richie McCaffery.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke
Print: BESTinGraphics

D/2020/3962/8
ISBN 978-90-5655-108-7

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com
www.samantha-barendson.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Samantha Barendson (1976) is een dichteres met Franse, Italiaanse en Argentijnse roots. Ze is geboren in Spanje en woont in Lyon. Net zoals zijzelf reizen haar woorden van de ene naar de andere taal, waarbij ze talen als Frans, Italiaans en Engels vermengt in haar werk. Naast poëzie schrijft ze ook theaterstukken en werkt ze graag met muzikanten, illustratoren en fotografen.

In 2015 won ze de Prix René Reynaud voor haar poëziebundel *Le citronnier* waarin ze in Argentinië op zoek gaat naar sporen van haar overleden vader die ze nauwelijks heeft gekend. In de bundel verwijst ze naar de boom uit haar kindertijd die ontsproot uit haar vaders assen.

Poëzie begon ze pas te schrijven toen ze 32 was, na geïnspireerd te zijn door de Spaanse dichter Alfons Cervera. In drie nachten schreef ze *Los delitos del cuerpo*, als antwoord op Cervera's boek. Barendson schrijft poëzie zoals ze de tango zou dansen, als een worsteling tussen liefde en woede. Ze werkt graag met ritme en muziek, om zo haar teksten te laten klinken als een lied. Op het podium oreert, acteert, roept of zingt ze haar poëzie, zoals een tangozangeres. Mensen zijn haar inspiratiebron; mensen die bewegen, liefhebben, hopen, dromen. Haar werk gaat over identiteit, over de relaties tussen mensen.

Ze is lid van het collectief 'Le syndicat des poètes qui vont mourir un jour' wiens doel het is om poëzie voor iedereen overal te promoten en van het collectief 'Le cercle de la maison close' die voorstellingen opzet waarin poëzie, muziek en beeldende kunst gecombineerd worden.

www.samantha-barendson.com

Samantha Barendson (1976) is a poet with French, Italian and Argentinian roots. She was born in Spain and currently lives in Lyon. Just like herself, her writing travels from one language to another, mixing different tongues, such as French, Italian and English, in her work. Besides poetry she has also written theater plays and she likes to work with musicians, illustrators and photographers.

In 2015 she received the Prix René Reynaud for her poetry book *Le citronnier (The Lemon Tree)*, in which she tries to collect information about her missing father, who died when she was only two years old. In 2013, she went to Argentina to follow in his footsteps, which is where she wrote *Le citronnier*, referring to the tree of her childhood that sprouted from her father's ashes.

She only started writing poetry when she was 32, inspired by the Spanish poet Alfons Cervera. In three nights she wrote *Los delitos del cuerpo*, a response to Cervera's book. Barendson writes poetry the way she would dance the tango, struggling between love and anger. She likes to work with rhythm and music, to make her texts sound like a song. On stage she likes to declaim, perform, shout or sing her poetry, like a Tango singer. People are her inspiration; people moving, loving, hoping, dreaming. Her work is about identity, about the connections between people.

She's part of the collective *Le syndicat des poètes qui vont mourir un jour* whose purpose is to promote poetry for everyone everywhere.

www.samantha-barendson.com

Samantha Barendson (Frankrijk) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 25 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 250 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vier dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Samantha Barendson (France) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 25 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the selected poets and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and by now promotes 250 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis poets at the Felix Poetry Festival each year.

VERSOPOLIS